

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dnešního dne mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků soudcem zpravodajem Ivanou Janů, ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **JUDr. Pavla Švarce**, zastoupeného JUDr. Jiřím Matznerem Ph.D. LL.M., advokátem, se sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2, proti usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 9. 2013, č. j. 7 VZV 10/2013-445, za účasti Vrchního státního zastupitelství v Praze jako účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Ústavní stížností, doručenou Ústavnímu soudu dne 10. 10. 2013, stěžovatel napadl usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „státní zastupitelství“) ze dne 18. 9. 2013, č. j. 7 VZV 10/2013-445 (dále jen „usnesení státního zastupitelství“), kterým bylo podle § 149 odst. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“) zrušeno usnesení Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 26. 6. 2013, č. j. OKFK-837-288/TČ-2013-251300 (dále jen „usnesení policie“), kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti stěžovateli pro trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 140/1961 Sb. trestního zákona (dále jen „trestní zákon“) ve formě účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, a pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona ve formě účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona, a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Stěžovatel uvádí, že státní zástupce se sice v podstatných rysech ztotožnil s argumentací stěžovatele a na základě jeho stížnosti zrušil usnesení policie, nicméně přesto se dopustil pochybení, když věc vrátil policejnímu orgánu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, ačkoliv správně měl rozhodnout o zastavení trestního řízení pro jeho nepřipustnost dle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. Postup dle ustanovení § 149 odst. 1 písm. b) nebylo možno aplikovat, neboť se uplatní pouze v případech, kdy je možné zjištěné nedostatky odstranit, zatímco v dané věci šlo o nepřipustné nové trestní stíhání pro totožný skutek, což byl nedostatek neodstranitelný.

Napadené rozhodnutí tak bylo dle stěžovatele vydáno v rozporu s čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel navrhuje, aby jej Ústavní soud zrušil.

II.

Ústavní stížnost není přípustná.

Ústavní soud před tím, než přistoupí k meritornímu posouzení ústavní stížnosti, zkoumá, zda ústavní stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti a zda jsou dány podmínky jejího projednání stanovené zákonem č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

Ústavní soud konstatuje, že jedním ze základních pojmových znaků ústavní stížnosti jakožto prostředku k ochraně ústavně zaručených základních práv a svobod je její subsidiarita. Princip subsidiarity se po formální stránce projevuje v požadavku předchozího vyčerpání všech procesních prostředků, které právní řád České republiky stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) a po stránce materiální v požadavku, aby Ústavní soud přistoupil k zásahu na ochranu ústavně zaručených základních práv a svobod až tehdy, kdy příslušné orgány veřejné moci nejsou schopny protiústavní stav napravit. Stanoví-li právní předpis, že v určité procesní situaci je k rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob příslušný určitý orgán veřejné moci, nemůže Ústavní soud rozhodnutí tohoto orgánu předbíhat. Princip subsidiarity je přitom nutno důsledně uplatňovat i ve vztahu k trestnímu řízení.

Ústavní soud již mnohokrát uvedl, že ústavní soudnictví je vybudováno především na zásadě přezkumu věcí pravomocně skončených, v nichž protiústavnost nelze napravit jiným způsobem. Trestní řízení jako zákonem upravený postup poznávání, zjišťování a hodnocení skutečností, na kterých bude následně vybudováno meritorní rozhodnutí ve věci, představuje proces, v němž spolupůsobí a jež průběžně kontrolují jednotlivé orgány činné v trestním řízení. V procesu, který probíhá, či teprve započal, lze případné vady napravit v rámci trestního řízení obvyklým a zákonem předvídaným způsobem, to znamená především samotnými orgány činnými v přípravném řízení, ale i soudním přezkumem. Intervence Ústavního soudu je v této fázi přípustná pouze výjimečně, a to za situace, pokud by šlo o zásah do základních práv a svobod, který by nebylo možno odčinit jinak (zejména vzetí do vazby). Pak by, po vyčerpání všech procesních prostředků, jež stěžovateli zákon poskytuje, mohla přicházet v úvahu ústavní stížnost. O takovou situaci se však v projednávaném případě nejedná.

Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud musel považovat ústavní stížnost z ústavněprávního hlediska za nepřijatelnou a podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu ji mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků řízení usnesením odmítl.

P o u č e n í: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 18. ún³ora 2014

Ivana Janů, v.r.
soudce zpravodaj

Za správnost:

